

ਹਰੀ ਚੰਦ ਐਕਟ, 1952 ਦੀ ਧਾਰਾ 1 ਦੀ ਧਾਰਾ 1952 ਦੇ ਖੇਤਰਾਂ ਤੱਕ ਫੈਲਣ ਵਾਲੇ ਐਕਟ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੈ। . . ਪਹਿਲੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਯਾਨੀ ਕਿ ਕੁਝ ਖਾਸ ਖੇਤਰਾਂ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਕਪੂਰ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਜੇ) ਵਿੱਚ, ਜੇ. ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ, ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਸਾਧਾਰਨ ਹਨ, ਭਾਵ, ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੋਈ ਵੀ ਖੇਤਰ , ਆਦਿ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਭਰ ਕੀਤੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ , ਅਤੇ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਮੈਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੇਸ ਦੇ ਅਜੀਬ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 6 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1964 ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ

ਰਿਵੀਜ਼ਨਲ ਸਿਵਲ

ਡੀ. ਫਲੌਰੋ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ.ਜੇ

. ਗੁਲਾਬ ਰਾਏ ਕਿਸ਼ੋਰੀ ਲਾਲ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ //....

ਬਨਾਰਸੀਦਾਸ ਚੰਦੀਵਾਲਾ ਸੇਵਾ ਸਮਾਰਕ ਟਰੱਸਟ,- ਜਵਾਬਦਾਰ।

1959 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 409-ਡੀ.

ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਅਜਮੇਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਐਕਟ (1952 ਦਾ XXXVIII)

j₉₆₄

-ਸ. 17(d)-ਜਨਤਕ ਸੰਸਥਾ ਜਿਸ ਲਈ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ-----

- ਇਸਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ—ਕੀ 17 ਮਾਰਚ ਨੂੰ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ - ਐੱਸ. 35—ਸਬਸ ਕੁਇੰਟ ਇਵੈਂਟਸ—ਕੀ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ—ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ—ਇਜੈਕਟਮੈਂਟ—ਕੀ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਅਜਮੇਰ ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ, 1952 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 17 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਸੰਸਥਾ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਏ.

ਜਨਤਕ ਸੰਸਥਾ, ਭਾਵ, ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਵਿਦਿਅਕ ਸੰਸਥਾ, ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ, ਹਸਪਤਾਲ ਜਾਂ ਚਾਰੀ ਟੇਬਲ ਡਿਸਪੈਂਸਰੀ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਚਲਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਅਹਾਤੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਇੱਕ ਮੌਜੂਦਾ ਜਨਤਕ ਸੰਸਥਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸੰਸਥਾ ਜੋ 'ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੰਸਥਾ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਨੇ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਅਜਮੇਰ ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ, 1 ਅਤੇ 52 ਦੀ ਧਾਰਾ 35 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਦਾਲਤ ਅਗਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਧਾਰਾ 35 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੀ ਮੁੜ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। . ਜੇਕਰ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਉਹ ਆਧਾਰ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਦੀ ਹੋਂਦ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦੇਣਾ

ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

1952 ਦੇ ਐਕਟ 38 ਦੀ ਧਾਰਾ 35 ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਸ਼੍ਰੀ ਐਚ.ਆਰ ਖੰਨਾ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ, ਮਿਤੀ 12 ਅਗਸਤ, 1959 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ, ਸ਼੍ਰੀ ਏ.ਐਸ. ਗਿੱਲ, ਸਬ-ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਦਿੱਲੀ, ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਪੀਲ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੇ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਨਾ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਆਰਐਸ ਨਰੂਲਾ, ਐਸਡੀ ਸਹਿਗਲ, ਏਸੀ ਸਹਿਗਲ, ਦਯਾ ਕਿਸ਼ਨ, ਆਰਐਲ ਟੰਡਨ ਅਤੇ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸਨ।

ਐਨ ਸੀ ਚੈਟਰਜੀ, ਹਰਨਾਮ ਦਾਸ ਅਤੇ ਡੀ ਕੇ ਕਪੂਰ, ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਐਡਵੋਕੇਟ।

ਆਰਡਰ ਕਰੋ।

—ਇਹ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ 9 ਜੁੜੀਆਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀ ਬਨਾਰਸੀਦਾਸ ਚੰਦੀਵਾਲਾ ਸੇਵਾ ਸਮਾਰਕ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਰਜਿਸਟਰਡ ਟਰੱਸਟ, ਆਮ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ, ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਟਰੱਸਟ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਖਾਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਵਿੱਤੀ ਮੁੱਲ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਵੱਲੋਂ 7 ਅਪੀਲਾਂ ਸੀਨੀਅਰ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਦੋ ਅਪੀਲਾਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।

ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੇਸਰਸ ਗੁ.ਆਬ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ

v.

ਬਨਾਰਸੀਦਾਸ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ ^{ਬੀ 31}
ਕਲਸ਼ੋਰ ਲਾਲ ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਅਤੇ ਚੰਦੀਵਈਆ ਸਮੇਤ
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ। ਦੀ ਅਦਾਲਤ 'ਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਸੇਵਾ ਸਮਾਰਕ

ਭਰੋਸਾ

ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਪਰਿਸਰ ਨੂੰ ^{Falshaw c. j} ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੁਕਾਨਾਂ ਅਤੇ
ਬਾਲਖਾਨੇ ਜੋ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕਟੜਾ ਈਸ਼ਵਰ ਭਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈਆਂ
ਗਈਆਂ ਖੜੀ ਬਾਉਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਲਾਕ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਅਹਾਤੇ 'ਤੇ
ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਬਲਾਕ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਸੀ ਪਰ
ਪ੍ਰੋਪਰਟੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਟਰੱਸਟ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਮੁਕੱਦਮੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ
ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ 1866 ਦੇ ਸੋਸਾਇਟੀਜ਼ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ
ਰਜਿਸਟਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1955. ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ
ਮੈਂਬਰੰਡਮ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ , ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਕੂਲ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਜਾਂ ਵਜ਼ੀਫੇ
ਦੇ ਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਬਾਲਗਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਿੱਖਿਆ, ਅਤੇ
ਦਸਤਕਾਰੀ ਜਾਂ ਕਾਟੇਜ ਉਦਯੋਗਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯੋਗ
ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਜਾਂ ਇਹਨਾਂ ਵਸਤੂਆਂ ਲਈ ਕੰਮ
ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਕੇ।

ਇਲਜ਼ਾਮ ਹੈ ਕਿ ਸੁਸਾਇਟੀ ਦੇ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਨੇ 28 ਜੂਨ 1954 ਨੂੰ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ
ਕਿ ਇਸ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਕੂਲ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਜਿਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਇਸ ਮਕਸਦ
ਲਈ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚ ਸਕੂਲ
ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ 3 ਫਰਵਰੀ, 1955 ਨੂੰ ਇੱਕ
ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ, ਦਿੱਲੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ ਨੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਉਹੀ ਮਦਦ ਦੇਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ
ਕੀਤਾ। ਅਜਿਹੇ ਸਕੂਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸਾ ਜੋ ਕਿ ਹੋਰ ਸਮਾਨ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ

ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਨੌਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਧਾਰਾ 17 ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ

“ਜਿੱਥੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੂਰਵ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕੰਪਨੀ ਜਾਂ ਹੋਰ ਬਾਡੀ ਕਾਰਪੋਰੇਟ ਜਾਂ ਕੋਈ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ, ਜਾਂ ਕੋਈ ਜਨਤਕ ਅਦਾਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਹਾਤੇ ਅਜਿਹੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ, ਫਿਰ ਧਾਰਾ 13 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਅਦਾਲਤ, ਅਜਿਹੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਹਰ ਦੂਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਕੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨਾਂ ਦੇ ਖਾਲੀ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ-

ਕਿ ਇਹ ਇਮਾਰਤ ਜਨਤਕ ਸੰਸਥਾ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਹੈ।

ਵਿਆਖਿਆ। -ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਜਨਤਕ ਸੰਸਥਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਦਿਅਕ ਸੰਸਥਾ, ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ, ਹਸਪਤਾਲ ਅਤੇ ਚੈਰੀਟੇਬਲ ਡਿਸਪੈਂਸਰੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।" ਮੁਦਈ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਕੂਲ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਕੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਲੜੇ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਟਰੱਸਟ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਅਹਾਤੇ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਪਰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਮੁਦਈ ਟਰੱਸਟ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੰਸਥਾ ਸੀ।

ਮੈਸਰਜ਼ - ਗੁਜਾਬ ਸਕੂਲ ਸਥਾਪਤ ਕਰਕੇ ਅੱਗੇ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ ਸੀ , ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਕਿਸੇਰੀ ਲਾਲ ਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀ-ਚੰਡੀਵਈਆ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਸੇਵਾ ਸਮਾਰਕ ਤੋਂ ਕਬਜ਼ਾ ਮਿਲ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ, ਉਸ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ।

ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਫਾਲਸ਼ੋ ' ਸੀਜੇ ' ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੀ ਕਿ ਜੇ.ਐਲ. ਕਪੂਰ, ਜੇ., ਅਤੇ ਮੈਂ 1953 ਦੇ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 413 ਵਿੱਚ, ਮੈਸਰਜ਼ ਜੇ.ਐਨ. ਸਿੰਘ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਸਰਦਾਰੀ ਮੱਲ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਡੀ . 2 ਦਸੰਬਰ, 1955 'ਤੇ ਸਿੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, - ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹਰ ਚੈਰੀਟੇਬਲ ਟਰੱਸਟ 'ਸੈਕਸ਼ਨ 17' ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੰਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਲਾਭ ਲੈਣ ਲਈ ਇੱਕ ਚੈਰੀਟੇਬਲ ਟਰੱਸਟ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਿਆਖਿਆ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀ ਕੁਦਰਤ, ਭਾਵ, ਇੱਕ ਵਿਦਿਅਕ ਸੰਸਥਾ, ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ, ਹਸਪਤਾਲ ਜਾਂ ਚੈਰੀਟੇਬਲ ਡਿਸਏਨਰੀ। ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ 1960 ਦੇ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 46-ਡੀ ਵਿੱਚ ਅਬਦੁਲ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮੁਲਤਾਨ .

ਸੇਵਾ ਸੰਮਤੀ ਨੇ 9 ਜਨਵਰੀ 1961 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਮੁਲਤਾਨ ਸੇਵਾ ਸੰਮਤੀ ਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਰਜਿਸਟਰਡ ਸੋਸਾਇਟੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਵੰਡ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਲਤਾਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਾਰੀ ਮੇਜ਼ ਸੰਸਥਾ ਸੀ ; ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਇਸਨੇ ਇੱਕ ਘਰ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਕਾਨ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਿੱਸਿਆਂ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਕਾਨ ਨੂੰ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਅਤੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੰਸਥਾ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਸੀ। ਜੇ.ਐਨ.ਸਿੰਘ ਐਂਡ ਕੋ ਦੇ ਕੇਸ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਆਏ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਸਈਆ ਰਾਮ ਗੁਪਤਾ ਬਨਾਮ ਸ. ਗੰਗਾ ਦੇਵੀ ਜੈਨ ਧਰਮਾਰਥ ਟਰੱਸਟ (1), ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਿਆ: -

“ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇਹ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗਾ
ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਹੈ

”

'(1) (1960) 62

PLR~904'

ਉਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਮਾਜ ਦੀ ਵਸਤੂ ਜਿਸ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਸਪਤਾਲ ਅਤੇ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਵਿੱਚ ਜਨਤਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਸੁਸਾਇਟੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਅਤੇ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਮੁਦਈ ਸੰਸਥਾ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੰਸਥਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਭਾਵ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਜਾਂ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਅਹਾਤੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਇੱਕ ਮੌਜੂਦਾ ਜਨਤਕ ਸੰਸਥਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸੰਸਥਾ ਜੋ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੰਸਥਾ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ”

ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਾਬਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਸੁਸਾਇਟੀ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਘਰ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਚੈਰੀਟੇਬਲ ਡਿਸਪੈਂਸਰੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਬੇਸ਼ੱਕ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਦਈ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੰਸਥਾ ਵਜੋਂ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਰੈਂਡਮ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਕੂਲ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਚਲੇ ਅਹਾਤੇ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਸਿਰਫ ਸਬੂਤ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਿਹਤ ਕੇਂਦਰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਹਾਤੇ, ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਵਜੋਂ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਆਫ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਮੈਡੀਕਲ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਇਸ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਿਹਤ ਕੇਂਦਰ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਤੱਥ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਤੱਕ

ਮੁਦਈ ਟਰੱਸਟ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਇਹ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਫੈਸ਼ੋ, ਸੀ.ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀਆਂ, ਇਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਰਗਰਮ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਮੁਲਤਾਨ ਸੇਵਾ ਸੰਮਤੀ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੁਦਈ ਟਰੱਸਟ ਅਜੇ ਤੱਕ ਇੱਕ ਅਸਲ ਜਨਤਕ ਸੰਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸੰਭਾਵੀ ਜਾਂ ਸੰਭਾਵੀ ਜਨਤਕ

ਸੰਸਥਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਸੀ ਉਹ ਸਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਟਰੱਸਟ ਨੇ ਇਹ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੰਸਥਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਮੌਜੂਦਾ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਹੋਰ ਆਧਾਰ ਹਨ। 16 ਅਗਸਤ, 1963 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਗਸਤ, 1959 ਵਿੱਚ, ਟਰੱਸਟ ਨੇ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਜਾਨਕੀ ਦੇਵੀ ਮਹਾਵਿਦਿਆਲਿਆ ਦੇ ਨਾਮ ਹੇਠ ਇੱਕ ਮਹਿਲਾ ਕਾਲਜ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਦਿੱਲੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਲਈ ਟਰੱਸਟ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। 8,00,000 ਨਕਦ, ਰੁ. ਐਂਡੋਮੈਂਟ ਫੰਡ ਦੇ ਬਦਲੇ 5,00,000 ਅਤੇ ਰੁ. ਬਿਲਡਿੰਗ ਫੰਡ ਦੇ ਬਦਲੇ 3,00,000 ਤਾਂ ਜੋ ਕਾਲਜ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਸ ਮੰਗ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਟਰੱਸਟ ਨੇ 12 ਸਤੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਦੋ ਤਿਹਾਈ ਹਮਾਇਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦਗ੍ਰਸਤ ਅਹਾਤਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਕਾਲਜ ਦੀ ਗਵਰਨਿੰਗ ਬਾਡੀ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ।, ਇਸ ਮਤੇ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ

RaTKishorTL?i^{bein} ^ ਨੂੰ 13 ਵੀਂ^v ਦੀ ਚਿੱਠੀ ਦੇ ਨਾਲ^{Re} Sistr^{ar} ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਤੰਬਰ ਦੇ. 1961, ਕਾਲਜ ਦੀ ਚੰਦੀਵਿਆ ਗਵਰਨਿੰਗ ਬਾਡੀ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਦੁਆਰਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਲਜ ਦੇ ਨਾਂ 'ਤੇ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸਮਰਕ ਦੀ ਸੂਚੀ ਚੇਅਰਮੈਨ ਵੱਲੋਂ ਕਾਲਜ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਗਈ।

ਫਾਲਸ਼ੋ, 9 ਅਕਤੂਬਰ, 1962 ਨੂੰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਸੀਜੇ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਅਤੇ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੇ ਸਥਾਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੰਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸਦੀ ਆਮਦਨੀ ਨੂੰ ਕਾਲਜ ਦੀ ਦੇਖ-ਰੇਖ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ, ਟਰੱਸਟ ਨੂੰ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਸਕੂਲ. ਐੱਸ

ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਾਇਰ ਜਵਾਬ ਅਤੇ ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਸ਼੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ 'ਚ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਾਲਜ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕੋਈ ਤਬਾਦਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮਤੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਨੇ ਕਾਲਜ ਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦੀ ਰਕਮ ਇਕੱਠੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਨਕਦ, ਜਾਂ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਵਿੱਚ ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਇੱਕ ਮਤੇ ਦੁਆਰਾ ਕਾਲਜ ਦੀ ਗਵਰਨਿੰਗ ਬਾਡੀ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ

ਗਿਆ ਸੀ, ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਉਨਾ ਹੀ ਵਧੀਆ ਸੀ। ਬ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਚੰਦੀਵਈਆ ਦੁਆਰਾ ਟਰੱਸਟ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਅਸਲ ਤਬਾਦਲਾ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਰਸਮੀ ਤੋਹਫਾ ਜਾਂ ਵਿਕਰੀ-ਡੀਡ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਯੂਨੀਵਰਸਟੀ ਰਿਕਾਰਡ ਅਜੇ ਵੀ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਚਲੇ ਅਹਾਤੇ ਸਮੇਤ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 5.00.000 ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਾਲਜ ਦੀ ਗਵਰਨਿੰਗ ਬਾਡੀ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬ੍ਰਿਜ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਚੰਦੀਵਈਆ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਲੀ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਪੱਤਰ ਦੀ ਫੋਟੋਸਟੈਟ ਕਾਪੀ ਸ਼ੋਅ ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ,

ਕਿ ਅਪ੍ਰੈਲ, 1963 ਵਿੱਚ, ਉਹ ਨਿਗਮ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸਮੇਤ ਜਾਇਦਾਦ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪੱਤਰ ਨਾਲ ਨੱਥੀ, ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੂਚੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਆਧਾਰਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਸਨ ਜਿਹਨਾਂ 'ਤੇ ਉਹ ਬੇਦਖਲ ਹੋਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸਨ। ,

ਪਹਿਲਾ ਸਵਾਲ ਜੋ ਉੱਠੇਗਾ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਅਜਮੇਰ ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ 1952 ਦੀ ਧਾਰਾ 35 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਮੈਂ *ਬਿਮਲ ਪਰਸ਼ਾਦ ਜੈਨ ਬਨਾਮ ਨਿਆਦਰ ਮਾਲ (2)* ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਸੀ। , ਕਿ ਧਾਰਾ 35 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਸੋਧ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੀ ਮੁੜ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ *ਮਨਮੋਹਨ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਬੀ ਡੀ ਗੁਪਤਾ (3)* ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਹੁਣ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। *ਸੋਬਤੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪ੍ਰਤਾਪ ਚੰਦ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (4)*, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਸੀ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਧਾਰਾ 35 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ 1958 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 57 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਨਵੇਂ ਐਕਟ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ 1952 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਸਨ। ਇਹ ਐਕਟ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨਨ ਸੋਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਹ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਦੀ ਹੋਂਦ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਰਜ਼ੀ ਅਤੇ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਥਿਤੀ ਜਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਟਰੱਸਟ ਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਮਾਰਤ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ

(2) ILR (1960)2 ਪੁੰਜ. 438=1960 PLR 664।

(3) ILR (1962) 1 ਪੁੰਜ. 558-1962 PLR? 51.

(4)

1964 PLR 210..

(5) ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਕਾਲਜ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਆਮਦਨੀ ਲਈ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ, ਜਾਂ ਵਿਕਲਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ-ਟਰੱਸਟ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਵੇਚਣ ਲਈ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ

ਚੰਦੀਵਈਆ ਇੱਕ ਕੀਮਤ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵੱਧ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੇਵਾ ਸਮਾਰਕ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਟਰੱਸਟ ਨੂੰ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ

ਫਾਲਸ਼ੋ, ਸੀਜੇ ਟਰੱਸਟ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਅਹਾਤੇ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਕੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਪਾਰਟੀਆਂ ਆਪੋ ਆਪਣਾ ਖਰਚਾ ਚੁੱਕਣਗੀਆਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਜੇ.ਐਸ.ਬੀਦੀ ਅਤੇ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.ਜੇ.

ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ

1963 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 1665.

1964

ਪੰਜਾਬ ਪੰਚਾਇਤ ਸੰਮਤੀਆਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪ੍ਰੀਸ਼ਦ ਐਕਟ (III

_____ 1961)—S.18(1) - "ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਕੁੱਲ ਸੰਖਿਆ" — ਸਬੰਧਤ ਅਤੇ ਅਹੁਦੇਦਾਰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ 17 ਵੀਂ ਗਣਨਾ—

ਕੀ ਗਿਣਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ - ਐੱਸ. 102 ਅਤੇ 121—ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੁਆਰਾ ਚੇਅਰਮੈਨ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣਾ—ਕੀ ਚੋਣ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ— ਚੇਅਰਮੈਨ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦਾ ਮਤਾ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ—ਕੀ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸੈੱਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਚੇਅਰਮੈਨ ਜਾਂ ਉਪ-ਚੇਅਰਮੈਨ ਦੁਆਰਾ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਛੁੱਟੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਮਾਮਲਾ ਹੋਣ ਦੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ

ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਉਪਬੰਧ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਪੰਚਾਇਤ ਸੰਮਤੀਆਂ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਅਤੇ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ | ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ |

ਮੋਹਿਤ ਕੁਮਾਰ (ਅਨੁਵਾਦਕ)